

ikke en lovgivning. Eksklusivaftalerne er del af gældende overenskomster, altså del af en samlet pakke, hvor et lovindgreb nu betyder en statslig indgriben i og forrykkelse af balancen i eksisterende aftaler udelukkende til gavn for den ene part. Hvis Folketingets flertal havde respekt for den af dem selv så højt besungne danske model, så havde man overladt til parterne selv at implementere domstolsafgørelsen ved de kommende overenskomstforhandlinger.

At lovgivningen ensidigt er vendt mod fagbevægelsen fremgår yderligere af det faktum, at lovforslaget går videre end dommen. Dommen forholder sig til spørgsmålet om retten til at afskedige folk, der ikke er medlem af en bestemt fagforening. Lovforslaget lader det imidlertid ikke blive ved det, men gør samtidig overenskomstnæssige aftaler om anvisning af arbejdskraft gennem fagforeninger og de såkaldte fortrinsklausuler ulovlige.

Denne fagforeningsfjendtlige hensigt fremgår yderligere af, at lovforslaget også går videre end det lovforslag, regeringen fremsatte i 2003.

Når man ser den ildhu, hvormed regeringen (over)implementerer domstolsafgørelsen til dansk lov under henvisning til menneskerettigheder, kan man undre sig over, at regeringen ikke for længst har omsat de ILO-konventioner, som Danmark har tilsluttet sig, til lov.

Ligeledes kan man undre sig over, at regeringen ikke ophæver blokadecirkulæret fra 1976, der gør det muligt at straffe blokader efter politivedtægtens § 3 om forstyrrelse af den offentlige ro og orden et cirkulære, der svækker fagbevægelsens muligheder for at gennemføre kampskridt, der kan sikre overenskomstdækning.

Dette kan imidlertid nemt forklares, hvis man indser, at lovforslaget ikke drejer sig om menneskerettigheder, men tværtimod er udtryk for et længe ønsket nyliberalt forsøg på at tilbagerulle hævdvundne rettigheder og forrykke balancen på det danske arbejdsmarked et angreb, der ganske svarer til det, Thatcherregeringen gennemførte i England i 1980'erne med henblik på at svække fagbevægelsen.

Enhedslisten vil dog støtte det ændringsforslag, beskæftigelsesministeren har stillet, som i det mindste sikrer, at den negative foreningsfrihed ikke vægtes højere end den positive, sådan som det var tilfældet i det oprindelige lovforslag.

Siumut, Tjóðveldisflokkurin, Fólkaflokkurin og Inuit Ataqatigiit var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.

4. Ændringsforslag med bemærkninger

Ændringsforslag

Af *beskæftigelsesministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 1

1) I det under *nr. 8* foreslåede § 4 c, *stk. 1*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Tilsvarende gælder bestemmelser i kollektive overenskomster eller aftaler, der berettiger eller forpligter en arbejdsgiver til udelukkende eller fortrinsvis at beskæftige lønmodtagere, der ikke er medlem af en forening eller en bestemt forening.«

[Aftalebemmelser]

Af *beskæftigelsesministeren*, tiltrådt af et *flertal* (udvalget med undtagelse af EL):

2) I det under *nr. 8* foreslåede § 4 c, *stk. 3*, indsættes efter »eneret« ordet: »eller fortrinsret«.

[Fortrinsret]

Bemærkninger

Til nr. 1

Med henblik på at sikre en ensartet beskyttelse af den positive og den negative foreningsfrihed foreslås det at indsætte en bestemmelse om, at også aftalebemmelser, der er egnede til at begrænse retten til at være medlem af en forening, dvs. den positive foreningsfrihed, i lighed med eksklusivaftaler bliver ugyldige som følge af lovforslaget.

Ændringsforslaget skal dermed sikre, at der ikke i kollektive aftaler eller overenskomster kan stilles krav om, at en medarbejder ikke må være medlem af en forening eller en bestemt forening.

F.eks. indeholder Hovedaftalen mellem DA og LO en bestemmelse, der er egnet til at be-